

ת"פ 69770/11/17 - מדינת ישראל נגד פאדי עמירה

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט דניאל טפרברג

ת"פ 69770-11-17 מדינת ישראל נ' עמירה

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד מיכל בלומנטל - פרקליטות מחוז ירושלים
(פלילי)

המאשימה

נגד

פאדי עמירה
ע"י ב"כ עו"ד סנא חיר

הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, במסגרת הסדר טיעון והורשע והורשע בעבירות של חבלה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 333 בנסיבות סעיף 335 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (2 עבירות).
2. לא היתה הסכמה לעניין העונש והצדדים טענו לעונש באופן חופשי. יחד עם זאת, בהסכמת הצדדים הוחלט, כי כחלק מגזר הדין יחולט הרכב מסוג מרצדס בנץ מ.ר. 9130725 מודל 2012, כאשר הרכב ישוחרר בכפוף להמצאת אישור על הפקדה לקופת בית המשפט בסך של 7,500 ₪.

כתב האישום המתוקן:

3. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, הנאשם עבד כנהג מונית שירות בחברת "קווים" והסיע נוסעים בקו תל אביב- ירושלים במונית שירות שמספרה (להלן: "המונית").
4. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום עבדו ט"כ וע"ז, כנהגי מוניות שירות כאשר ט"כ עבד במסגרת חברת "מוניות המרכז" והסיע נוסעים בקו תל אביב - נתניה, וע"ז עבד כנהג מונית שירות בחברת מוניות "קווים" ושימש באותה העת כסדרן (להלן: "ט"כ", "ע"ז" וביחד: "המתלוננים").
5. ביום 18.11.17 בשעה 07:30 לערך, עת שהו הנאשם והמתלוננים בתחנה המרכזית בתל אביב, התפתח עימות בין הנאשם לט"כ, על רקע הסעת נוסעים על ידי ט"כ בקו תל אביב ירושלים בו עובד הנאשם, שכלל קללות ואלימות הדדית. ע"ז ששימש כאמור כסדרן, הפריד בין ט"כ לנאשם.
6. בהמשך, הסיעו הנאשם והמתלוננים, כל אחד במונית שלו, נוסעים לירושלים. במהלך הנסיעה לירושלים,

המשיכו הנאשם וט"כ לקלל אחד את השני באמצעות מכשיר הקשר בין המונית.

7. בשעה 08:20 לערך, הגיעו הנאשם והמתלוננים לרחוב שבטי ישראל בירושלים מכיוון דרום לצפון. בהגיעם לרמזור בצומת הרחוב פנו השלושה שמאלה לכיוון רחוב הנביאים. ראשון פנה ע"ז, אחריו ט"כ ושלישי פנה הנאשם. מיד לאחר הפניה שמאלה עצרו הנאשם והמתלוננים את המונית.
8. הנאשם פנה לט"כ ואמר : "רד אם אתה גבר".. בהמשך לדין ודברים נוסף בין השניים, ירד ט"כ מהמונית בה נהג ורץ לכיוון המונית בה נהג הנאשם.
9. בשלב זה, נסע הנאשם במהירות לאחור, כאשר חזית המונית מול ט"כ שרץ לכיוונו. במהלך נסיעתו של הנאשם לאחור, חלף הנאשם על פני הצומת מזרחה, המשיך בנסיעה ונכנס לנתיב הימני בצומת בנסיעה לאחור שלא כדין. ט"כ המשיך לרוץ אחרי המונית של הנאשם, אולם לאחר מספר שניות עצר והחל לחזור על עקבותיו לעבר המונית שלו. במקביל למתואר לעיל, הגיע גם ע"ז לצומת במטרה להפריד בין הנאשם לט"כ.
10. בעוד המתלוננים מתרחקים מהנאשם חזרה לעבר המונית שלהם, פתח הנאשם, שהיה לחוץ מהסיטואציה, בנסיעה מהירה לעבר המתלוננים כשהוא נוסע נגד כיוון התנועה לתוך הצומת ברחוב הנביאים מכיוון מזרח למערב. הנאשם הסיט את המונית לצד ימין כשהוא מודע לכך שהוא נוהג לעבר המתלוננים, עלה על אי תנועה ופגע בעוצמה עם חזית המונית במתלוננים אשר הוטחו לעבר קיר סמוך.
11. הנאשם המשיך לנהוג במהירות לכיוון מערב, עד שלבסוף נתקעה המונית בקיר ונעצרה. לאחר מספר שניות, ביצע הנאשם פניות פרסה במונית וברח מהמקום. בסמוך לכך, ודקות ספורות לאחר שחוקר משטרה יצר עמו קשר, הגיע הנאשם לתחנת המשטרה והסגיר את עצמו.
12. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נחבלו המתלוננים ופונו באמבולנס טיפול נמרץ לבית החולים "הדסה עין כרם" בירושלים (להלן: "בית החולים").
13. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו לט"כ חבלות בראשו ובחזהו, נגרמה לו קונטוזיה ריאתית, שברים בצלעות 2-8 מימין, שברים מרובים בגפיו, לרבות שברים בירך ימין, כתף שמאל וכן שבר פתוח מרוסק בשוק ימין. כמו כן, נגרמו לט"כ שפשופים ומהטומות בבית החזה, וכן שפשופים בגב. ט"כ נזקק לטיפול רפואי ממושך והוא סבל מכאבים.
14. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו לע"ז חבלות בראשו, חתך בגבה, שבר בכתפו הימנית, שבר בשוקו הימנית. ע"ז נזקק לטיפול רפואי ממושך וסבל מכאבים.
15. במעשיו האמורים, גרם הנאשם למתלוננים לחבלות חמורות שלא כדין כשהוא עושה שימוש בנשק חם.

תסקיר שירות המבחן בתמצית:

16. ביום 24.2.19 ובהתאם להחלטת בית המשפט מיום 13.12.18 ומיום 21.2.19, הוגש תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם.

17. בתסקיר פורט כי הנאשם, בן 33 נשוי ואב לשלושה ילדים בטווח הגילאים של 3-8 שנים וכי הוא מצפה לילד נוסף. הנאשם מתגורר עם משפחתו בצור באהר בירושלים, מצוי בתנאי מעצר בית מלא מאוגוסט 18. טרם מעצרו עבד כנהג מונית שירות, כיום אינו עובד.
18. הנאשם בן למשפחה מוסלמית בת 8 נפשות, תיאר קשר חם וקרוב להוריו וכי למעורבותו בעבירה השלכות על מצבו הנפשי, הפיזי, הכלכלי והמשפחתי.
19. הנאשם סיים 12 שנות לימוד ובעל תעודת בגרות, תיאר השתלבות חברתית חיובית והישגים ממוצעים בתחום הלימודים. לאחר סיום לימודיו, פנה ללמוד הנהלת חשבונות סוג 1+2 (לא הוצגו אישורים).
20. הנאשם היה מועסק בחברת "קווים" בתשע השנים האחרונות כנהג מונית שירות עצמאי. הוא שיתף, כי נוכח מאפייניו האישיים, בהם, חריצות ומוסר עבודה גבוה, צבר קהל לקוחות אישי והשתכר באופן שאפשר למשפחתו לחיות ברווחה כלכלית.
21. הנאשם תאר בפני שירות המבחן, כי בשנים האחרונות חלה ירידה משמעותית בהיקף השתכרותו, הן לנוכח מיתון בשוק והן בשל "גזל" שהנאשם ייחס לנהגים עצמאיים מפלח שוק העבודה. הנאשם הוסיף, כי בשל אופי עבודתו הוא חשוף לסביבת עבודה תחרותית בין הנהגים ולדריכות ועומס רגשי מצטבר.
22. ביחס לביצוע העבירות מסר הנאשם, כי הרקע לביצוע, הוא סכסוך שהתגלע בינו לבין נהג מונית עצמאי. לדבריו, במשך שנים מתקיים מאבק בין הנהגים הרשמיים של חברת "קווים", להם זכויות באיסוף הנוסעים, לבין הנהגים העצמאיים. הנאשם שיתף, כי נעשו ניסיונות להביא לפתרונות מוסכמים, ביניהם פניה למשרד התחבורה, למפקח על הנהגים ולמנהלי חברת "קווים". לדבריו, העבירה בוצעה לאחר שאחד המתלוננים, אשר הינו נהג מונית עצמאי, העלה לרכבו נוסעים המיועדים לירושלים ולמעשה לדידו מדובר בגניבה של לקוחות ופגיעה בפרנסתו המתקיימת על בסיס שבועי.
23. הנאשם התעמת עם המתלונן והמחלוקת הסלימה במהירות. לדבריו, הוא הותקף פיזית בידי המתלונן עד שהגיע הסדרן והפריד בין הצדדים. הנאשם שיתף, כי חווה השפלה ופגיעה פיזית וכי ביום האירוע החליט לדווח למפקח על הנהגים וליישב את הסכסוך במשרדי קווים בירושלים מבלי לערב את גורמי אכיפת החוק, היות ולא רצה לפגוע במתלוננים. לדבריו, כאשר היה בדרכו למשרד התחנה, המתלוננים חסמו את רכבו באמצעות רכבם והדבר עורר בו מצוקה רבה ולחץ. הנאשם הוסיף, כי ממראת הרכב ראה שני אנשים נוספים הרצים לכיוון רכבו כאשר בידם חפץ אשר להבנתו נועד לשמש לצורך פגיעה בו. הנאשם תאר, כי חווה תחושת סכנה מתגברת והרגיש דחף בלתי נשלט לברוח מהמקום. הוא הוסיף, כי לא היתה לו שום כוונה לפגוע במתלוננים והוא פעל כדי להגן על עצמו לאחר שחווה איום ממשי על חייו. הנאשם תיאר כי חווה את האירוע כולו כטראומתי, עד כדי ניתוק רגשי מאירוע הפגיעה במתלוננים. בנוסף ציין, כי ביקש מאחד הנוכחים להזמין סיוע רפואי והוא ביטא צער כאב וחרטה עמוקה ביחס לתוצאות מעשיו.
24. בתסקיר פורט על מכתב המלצה בעניינו של הנאשם ממעסיקו, שהובא לעיונו של שירות המבחן, שם צוין כי הנאשם הינו עובד ממושמע בעל הרגלי ניקיון וסדר והתנהגותו כלפי הנהגים וציבור הנוסעים היתה ראויה. עוד נמסר, כי לאורך כל שנות עבודתו (החל משנת 2007), לא נרשמו תלונות כנגדו.

25. הנאשם ציין כי נוכח התנאים המגבילים בהם נתון בשל ביצוע העבירות, הוא מתקשה למצוא עבודה.
26. באשר להיסטוריה העבריינית של הנאשם, עולה כי הנאשם נעדר עבר פלילי. הנאשם הופנה לראשונה לשירות המבחן במסגרת הליך המעצר בתיק זה, והטל עליו צו פיקוח במסגרתו הוא משולב בקבוצה המיועדת לעצורי בית. צוין, כי הנאשם הגיע לקבוצה באופן עקבי והצליח לשתף באופן כנה על קשיו ועל המחירים המשפחתיים והכלליים אותם משלם בעקבות ביצוע העבירה. התרשמות שירות המבחן היא, כי הנאשם מצליח לבחון את האחריות למצבו והתוקפנות שביטא במעשיו. בנוסף, הביע הנאשם אמפתיה כלפי המתלונן.
27. שירות המבחן התרשם, כי למרות שנראה כי במסגרת הטיפול הקבוצתי הנאשם הצליח להגמיש את עמדותיו ולבחון דרכי התמודדות נוספות, עדיין קיים סיכון לפגיעה הדדית בין הצדדים וכי קיים סיכון גבוה להישנות התנהגות אלימה מצדו של הנאשם.
28. הנאשם שיתף, כי קיומו ישיבות בין הצדדים עם מכובדי העדה ובמסגרת הסכם "עטוואה" שילם הנאשם למתלונן אחד כ- 220,000 ₪ ולמתלונן השני כ- 115,000 ₪ הדבר גרם להתדרדרות כלכלית לו ולמשפחתו, מאחר וכאמור זמן רב שאינו עובד. בתסקיר צוין, כי טרם התקיים טקס הסולחה אולם כיום אין רגשות נקם בין הצדדים.
29. כגורמי סיכון ציין שירות המבחן את נטייתו של הנאשם לדחיסה רגשית ולקושי שלו לוויסות רגשותיו בעתות חוסר אונים, השפלה או פחיתות ערך. כגורמי סיכוי, ציין שירות המבחן כי התרשם מאדם בעל מערכת ערכית תקינה ועמדות פרו חברתיות אשר פעל מתוך אחריות ומחויבות למשפחתו. שירות המבחן התרשם, כי התנהגות של הנאשם בעבירה נשוא כתב האישום אינה משקפת את אורחות חייו בדרך כלל. הנאשם גדל בסביבה נורמטיבית ואינו מעורב בעבריינות מעבר לעבירה זו. שירות המבחן התרשם, כי ההליך הפלילי מהווה עבור הנאשם גורם מרתיע וכי הוא מכיר בהשלכות הקשות של מעשיו על חייו, חיי משפחתו וחיי המתלוננים. גם הבעת המוטיבציה של הנאשם לתהליכי טיפול ושיקום ורצונו לחיים נורמטיביים מהווים גורמי סיכוי לשיקום.
30. לסיכום הערכת שירות המבחן, כי לאור חומרת העבירות ותוצאותיהן לצד גורמי הסיכון, המלצת שירות המבחן היא לעונש מוחשי. יחד עם זאת, שירות המבחן מעריך כי ניתן למנף את מאסרו לטובת הליך שיקומי, תוך שילובו בתוכנית שיקומית ייעודית לעבירות אלימות במסגרת שירות בתי הסוהר. עוד ממליץ שירות המבחן, על הטלת עונש מותנה כגורם הרתעה נוסף.

ראיות לעונש:

31. מטעם המאשימה לא הובאו ראיות לעונש וכן לא הוגש תסקיר נפגע עבירה.
32. מטעם הנאשם העידה הגב' מזרחי דלילה כעדת אופי, להלן תמצית עדותה: העדה הינה מנהלת של תחנת מוניות "קווים" (בעבר "האומה הבירה") בקו ירושלים תל אביב בה הועסק הנאשם. העדה העידה, שהנאשם נקלט בחברה לעבודה בשנת 2008, לדבריה מדובר בנהג מסור, לא אלים, אדיב גם לציבור הנוסעים. העדה ציינה כי קרות האירוע היה לחברה הפתעה גדולה, והיא חשה בהלם כששמעה על ביצוע

העבירה על ידי הנאשם כי ראו בו "ילד טוב". לא היה ידוע לעדה על סכסוך כלשהו שהנאשם היה מעורב בו, ותיארה את הנאשם כנהג רגוע.

33. כעדת אופי נוספת מטעם הנאשם העידה אשתו של הנאשם הגב' מנאל אמירה, להלן תמצית עדותה: העדה תיארה כי היא לא עובדת ולה ולנאשם ארבעה ילדים. ביחס לאופיו של הנאשם העידה, כי במשך שמונת שנות נישואיהם מעולם לא הייתה לה כל בעיה איתו. הנאשם מפרנס לא רק את משפחתם אלא גם את הוריו, הוא מסור לעבודה ואהוב שם ומעולם לא נתקל בבעיה כלשהי עם מישהו. לסיום ביקשה העדה מבית המשפט כי יעזור להם.

טיעונים לעונש מטעם המאשימה:

34. ב"כ המאשימה ציינה כערכים החברתיים שנפגעו את הפגיעה בבריאותם, שלמות גופם, ביטחונם של המתלוננים וקדושת חייהם.

35. לעניין נסיבות ביצוע העבירה, הנאשם למעשה יזם את הסלמת הקטטה עם ט"כ, עת התגרה בו ואמר: "רד אם אתה גבר". הנאשם פגע בעוצמה בשני המתלוננים באמצעות רכבו אשר שימש כנשק מסוכן בידיו. אמנם הנאשם פגע במתלוננים לאחר שט"כ הגיע לכיוונו של הנאשם, אולם העבירה בוצעה לאחר שט"כ התרחק מהרכב של הנאשם וחזר על עקבותיו ולא היווה כל סיכון לנאשם. גם אם ניתן להבין את הלחץ בו היה שרוי הנאשם, הרי שהיו לו אפשרויות אחרות לנקוט בהן, אך הוא בחר לפעול בצורה הקשה תוך שהפגין לכל הפחות אדישות לחייהם ולשלמות גופם של המתלוננים. המאשימה הזכירה את הנזקים הגדולים שנגרמו למתלוננים והפגיעות החמורות בגופם. בנוסף ציינה ב"כ, כי הנאשם ברח לאחר הפגיעה במתלוננים מבלי להושיט עזרה, יחד עם זאת יש לקחת בחשבון כי זמן קצר לאחר מכן הסגיר עצמו למשטרה.

36. לעניין מדיניות הענישה הנוהגת, העבירה בה הורשע הנאשם כוללת מנעד רחב של עונשים. המאשימה הפנתה לפסיקה אשר לדידה נסיבותיה דומות למקרה דנן, בע"פ 1229/10 ט"כ מג'דוב נ' מדינת ישראל (להלן: "עניין מג'דוב"), בית המשפט העליון דחה ערעור על חומרת העונש והותיר על כנו עונש של 18 חודשי מאסר בפועל. המאשימה הוסיפה כי מקרה זה אפילו היה קל יותר מהמקרה שלפנינו שכן שם דובר על מתלונן אחד ונזקים קלים יותר. בת.פ. 1512-11-14 מדינת ישראל נ' ג'אבר, על עבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, ניסיון חבלה בנסיבות מחמירות, איומים והפקרה, גזר בית המשפט 30 חודשי מאסר לנאשם בן 19 ללא עבר פלילי כאשר התקיימה סולחה בין הצדדים והוגש תסקיר חיובי.

37. לסיכום טענה ב"כ המאשימה כי יש לקבוע מתחם ענישה שנע בין 20 ל- 40 חודשי מאסר. בהתאם לתסקיר שירות המבחן, אשר קבע כי אין אפיק שיקומי והמליץ על ענישה מוחשית, ב"כ המאשימה עתרה לעונש של 20 חודשי מאסר ומאסר על תנאי, זאת בהתחשב בעברו הפלילי הנקי של הנאשם והעובדה כי הודה במסגרת הסדר טיעון על ביצוע העבירות.

טיעונים לעונש מטעם הנאשם בתמצית:

38. ב"כ הנאשם טענה, כי הפסיקה אליה הפנתה המאשימה אינה רלוונטית לענייננו, שכן שניהם מדברים על אירועים שונים לחלוטין מהמקרה שבפנינו ודובר שם על הפקרה.
39. ב"כ הנאשם הגישה פסיקה ע"פ 7360/13, נדחה ערעור על עונש של 15 חודשי מאסר בגין חבלה, שיבוש מהלכי חקירה, כאשר לאחד המתלוננים נגרמו חבלות בגופו ובראשו.
40. ב"כ הנאשם ציינה כי הנאשם ללא עבר פלילי, עבד 10 שנים בחברה, הוא המפרנס היחיד בבית, אב לארבעה ילדים ביניהם תינוקת בת חודש, ומאז האירוע נשוא כתב האישום פרנסתו נקטעה.
41. מאז מעצרו בשנת 2017, הנאשם ישב שלושה חודשים במעצר עד תום ההליכים. 6 חודשים באזוק אלקטרוני מחוץ לירושלים ומאז ועד היום במעצר בית מלא.
42. במהלך התקופה שהיה בפיקוח שירות המבחן באזור המרכז שולב בתוכנית טיפולית. שירות המבחן התייחס לכך בתסקירו וציין כי הנאשם שיתף פעולה והמליץ להמשיך בתוכנית, אלא שעניינו של הנאשם נפל בין הכיסאות ולא נמצאה לו קבוצה.
43. ב"כ הנאשם הביעה את תמיהתה למסקנת שירות המבחן בתסקיר כי יש להטיל על הנאשם עונש מוחשי, זאת לאור הערכת שירות המבחן, כי הנאשם הינו אדם ערכי אשר מכר רכוש רב על מנת לשלם פיצויים למתלוננים וכי הוא בעל פוטנציאל שיקום.
44. האירוע נשוא כתב האישום נקודתי, של איבוד שליטה עצמית כתוצאה מהתגרות המתלונן בנאשם. מדובר בנסיבות חריגות ויוצאות דופן אשר אינן משקפות את אורחות חייו של הנאשם.
45. הנאשם הגיע למשטרה מיד לאחר האירוע ולאחר מכן החל בתהליך פיצוי לאותם נפגעי העבירה ו"הסולחה" הושלמה.
46. שליחתו של הנאשם מאחורי סורג ובריח, אינה משרתת את האינטרס הציבורי. מדובר באדם ללא עבר פלילי, מקרה חריג, ספונטאני בו נערכה "סולחה", לנאשם סיכויי שיקום הוא אב לילדים ושליחתו לכלא תגרום להרתעה שלילית ולנזק לחברה, זאת גם בהתאם לגישה שאומצה בדו"ח וועדת דורנר לפיה במקרים מסוימים ענישה בעבודות שירות, צווי מבחן ושירות למען הציבור יכולים להפיק יותר ממאסר.
47. ב"כ הנאשם הפנתה לתיקון 113, על פיו יש לשים דגש בין היתר לנסיבות העושה עצמו, האירוע והשפעת המאסר על הנאשם ומשפחתו. מדובר במשפחה נורמטיבית בה הנאשם הוא המפרנס היחיד והם מכרו את נכסיהם ושילמו למתלוננים סכומי עתק במסגרת "הסולחה".
48. הנאשם היה במעצר שלושה חודשים, היה באזוק אלקטרוני 6 חודשים (נחשב מחצית הזמן מבחינת מאסר) לכן יש לגזור על הנאשם 9 חודשים בעבודות שירות כך שבסה"כ נגיע לעונש של 15 חודשים.
49. **זכות המילה האחרונה של הנאשם: "אני הנאשם מתנצל על מה שקרה ומצטער מאד, קיבלתי אחריות מלאה על מה שעשיתי, מכרתי אדמות ומכוניות שלי על מנת לשלם למתלוננים. קיבלתי מאד אחריות על כך. לא תכננתי לעשות זאת, יצאתי כמו כל יום לעבודה, היתה לי נסיעה לתל**

אביב, אנשים אחרים אימו עלי וביקשתי לראות את המצלמות, רדפו אחריי לירושלים. הם הלחיצו אותי, הרגשתי פחד, לא ברחתי כמו שהם אומרים, נסעתי עם האוטו למשטרה. אבקש לעזור ולרחם עלי, הפסדתי הרבה בחיים, הייתי באזוק ואני במעצר בית כל הזמן. אני צריך עוד לשלם להם כסף, הם מבקשים את זה ממני. כל החיים שלי השתנו, בניתי את עצמי לאט לאט, מכרתי אדמה שלי ומכונות. כל החיים שלי השתנו. היה לי קשה במאסר ואמרתי לקצינת המבחן, היו לי ידי דקירות והיה לי קשה מאד. אני מוכן שיפסקו לי על תנאי ואני לא אחזור על כך, וגם עבודות שירות".

דיון והכרעה:

מתחם העונש ההולם:

50. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, העיקרון המנחה בענישה, הוא הלימה בין חומרת מעשי העבירות בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. יש לקבוע את מתחם הענישה ההולמת תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובמדיניות הענישה הנהוגה כאמור בסעיף 40ט.

51. בראש ובראשונה יש להתייחס לעונש המרבי שקבע המחוקק לצד העבירות והוא 14 שנים.

52. הערכים החברתיים המוגנים בבסיס העבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, הם שמירה על הגוף, על כבוד האדם ועל הביטחון האישי של כל בן אדם. כמו כן, ישנו ערך לפתרון סכסוכים בדרכים לגיטימיות.

53. בפסיקה דובר רבות, על הצורך למגר את תופעת האלימות הגואה בחברה, זאת באמצעות החמרה בענישה, ראו למשל בע"פ 4173/07 פלוני נ' מדינת ישראל (16.8.07) שם נפסק:

"רבות נאמר בבתי המשפט על תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית ועל הצורך של איחוד כוחות של כל הרשויות לצורך מלחמה בתופעה זו. תפקידו של בית המשפט במאבק הוא הטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים על הנוקטים באלימות לפתרון סכסוכים, על מנת להעביר מסר, הן לעבריינים האלימים והן לעבריינים הפוטנציאליים ולחברה כולה, כי אין החברה טולרנטית להתנהגויות מעין אלה".

54. בהקשר למדיניות הענישה הנהוגה, הגיש כל אחד מהצדדים פסיקה שדנה בעניינם של נאשמים שהורשעו בעבירות חבלה בנסיבות מחמירות. יחד עם זאת, נסיבות המקרים אליהם הפנו הן המאשימה והן ב"כ הנאשם, שונות מהמקרה דנן, בין היתר באשר לחומרת האלימות, עבירות נלוות נוספות, גיל הנאשמים, עברם הפלילי ונסיבותיהם האישיות כמו גם נסיבות השתלשלות התיק.

55. כך למשל בע"פ 1229/10 ט"כ מג'דוב נ' מדינת ישראל, אליו הפנתה המאשימה, בה נגזרו על הנאשם 18 חודשי מאסר בפועל, הנאשם הורשע בנוסף לעבירה דנן, בעבירת הפקרה לפי סעיף 64א(ב') לפקודת התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א-1961. לנאשם היה עבר פלילי ולמתלונן נגרמה פגיעה חמורה בקרסול. בית המשפט ציין כי ההקלה בעונשו של הנאשם היא מאחר והיה שיהיו של שנה וחצי עד הגשת כתב

האישום וגזר הדין ניתן לאחר חמש שנים.

56. המאשימה הפנתה גם לת.פ 1512-11-14 **מדינת ישראל נ' ג'אבר**, שם נגזרו על הנאשם 30 חודשי מאסר בפועל. שם דובר על ביצוע עבירת האלימות לרבות עבירת הפקרה, תוך נהיגה ברכב ללא רישיון עבירות החמורות בפני עצמן.
57. באשר לפסיקה אליה הפנתה ב"כ הנאשם, בת.פ 11703-08-11 **מדינת ישראל נ' שריף**, שם נגזר על הנאשם 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, הדריסה לא פגעה בסופו של דבר במתלונן. דובר על מקרה בו נקבע שנסיבותיו היו קרובות לסייג של הגנה עצמית מאחר וגם הנאשם הוכה במהלך האירוע. בנוסף נקבע כי לנאשם נסיבות חריגות עקב מצבו הרפואי.
58. ב"כ הנאשם הפנתה גם לע"פ 5625/11 בצירוף ע"פ 5712/11 **מוחמד זובידאת נ' מדינת ישראל**, נדחה ערעור על חומרת העונש של 9 חודשי מאסר בפועל. דובר על נאשם צעיר בן 24, אשר נפגע בעצמו פיזית על ידי המתלונן. בית המשפט קבע כי נלקחו בחשבון הנסיבות לקולא לרבות, המלצת שירות המבחן להימנע ממאסר בשל סיכוי נמוך להישנות העבירה.
59. פסיקה נוספת מטעם ההגנה, ע"פ 7360/13 **נאדר טאהא נ' מדינת ישראל**, נדחה ערעור על חומרת העונש שנגזר על הנאשמים של 12 חודשי מאסר ו-15 חודשי מאסר בפועל. דובר על אירוע מתוכנן של קשירת קשר לביצוע העבירה עקב סכסוך קודם, חלק מהנאשמים היו צעירים מאד, הבעת החרטה שלהם והודאתם הגיעה רק לאחר תחילת שלב ההוכחות ונקבע כי נטילת האחריות שלהם היתה חלקית בלבד.
60. עיון במגוון של פסקי דין מלמד, כי קיימת קשת רחבה של עונשים בהתאם לנסיבות הקונקרטיות של המקרה. יחד עם זאת, הקו המאחד בין כל פסקי הדין הוא ההתייחסות החמורה של בית המשפט למקרי האלימות במסגרת עבירת חבלה בנסיבות מחמירות.
61. קיים אינטרס ציבורי מובהק וחד משמעי לשרש את התופעה של נקיטת כוח ואלימות לשם ישוב מחלוקות וסכסוכים. לעניין זה ראו ע"פ 4333/04 **קונדוס נ' מדינת ישראל** (11.10.04) מפי כבוד השופט פרקצ'יה:

"...ההזקקות לאמצעי אלימות כדרך התמודדות עם יריבויות, ולעיתים באמצעות שימוש בנשק קר, מצריכה תגובה עונשית הולמת ואפקטיבית כמסר של הגנה על ביטחון האדם וכמסר חינוכי שייקלט בהדרגה בתודעת הציבור.."

וגם בע"פ 5753/04 **מדינת ישראל נ' רייכמן** (7.2.05) מפי כבוד השופטים חשין, גרוניס ונאור:

"תופעה נוראה זו פשתה בחברתנו, היתה כמחלה ממארת, וחובה היא המוטלת עלינו, על בית המשפט להעלות תרומתו למחלה קשה זו. מלחמה היא שאסור לעשות בה וויתורים, שאם נוותר ונסלח תתגבר התופעה ותלך. חברתנו הפכה להיות חברה אלימה, ותרומתו של בית המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים. בבואנו לגזור עונשים על עבריינים כמשיב שלפנינו שומה עלינו לשוות לנגד עינינו לא רק את המשיב ואת צרכי שיקומו, לא רק את משפחתו הסובלת בשל מעשיו,

**אלא גם את הנפגעים ממעשיו של המשיב ואת הנפגעים ממעשים בכוח שייעשו
אם לא נגיב בחומרה על מעשים כמעשה המשיב."**

62. ומן הכלל אל הפרט, אמנם טענת ההגנה היא כי מדובר באירוע ספונטאני אשר העברות בו נעברו בעקבות התגרות המתלונן, יחד עם זאת, גם אם ניתן להניח שהנאשם היה נתון בלחץ ובסערת רגשות, אי אפשר להתעלם מהשימוש הרשלני והפזיז של הנאשם במונית באופן אשר עלול היה להסתיים בקיפוד חיי אדם. בנוסף, על אף שמתואר כי במהלך הנסיעה המשיכו המתלונן והנאשם לקלל אחד את השני באמצעות מכשיר הקשר, עדיין, הייתה לנאשם שהות של נסיעה תמימה בין תל אביב לירושלים לחשוב על פתרון ראוי להתמודד עם הקונפליקט מול המתלונן ולא לנקוט בצעד קטלני כפי שנקט. לכך יש להוסיף, כי בהתאם לכתב האישום המתוקן, הנאשם עבר את העבירה כאשר המתלוננים כבר התרחקו מרכבו, כך שלא ניתן לומר שחשב כי סכנה מידית נשקפת לחייו. עובדה נוספת המטרידה את בית המשפט היא, כי גם אם הנאשם פנה זמן קצר לאחר האירוע למשטרה (בשים בצד, כי בהתאם לכתב האישום המתוקן הנאשם עשה זאת רק לאחר שחוקר משטרה יצר עמו קשר), הרי שהיה מצופה כי הנאשם יושיט עזרה למתלוננים אשר נפגעו באופן חמור מפגיעתו בהם, ויקרא לעזרה רפואית, אך הנאשם לא עשה כן.

לעניין זה ראו ע"פ 4263/14 **מגדי נעאים נ' מדינת ישראל** (2.6.15) כב' השופט זילברטל: **"עבירת האלימות בה הורשע המערער ונסיבות ביצועה יכלו להביא לפגיעה חמורה ביותר. כמו כן השימוש ברכב על מנת לפגוע במתלונן, והפקרתו לאחר מכן כשהוא מוטל שכוב ופצוע על הארץ, מעידים על זלזול בחיי אדם ועל מסוכנות גבוהה".**

וגם רע"פ 3626/01 **ויצמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(3) 187, 228 (2002):

"מעשיהו של זה הנוהג הבורח פוגע בשורשי הסולידריות החברתית והאישית המינימלית לקיומה של חברה תקינה: בריחתו של הנהג מן המקום היא מעשה אנטי חברתי ואנטי מוסרי מובהק, וראוי הוא כי יענש בכל חומרת הדין".

63. כנסיבות לקולא, יש לציין את עברו הנקי של הנאשם אשר חי חיים נורמטיביים עד לאירוע נשוא כתב האישום שבפנינו. את הודאתו באופן אשר חסך זמן שיפוטי, כמו כן את הפיצוי הכספי המשמעותי שנתן למתלוננים. לכך יש להוסיף את התסקיר החיובי בכללותו, אשר מצוין כי ההליך הפלילי מהווה גורם מרתיע כלפי הנאשם וכי עבריינות אינה מהווה את אורחות חייו הרגילים של הנאשם. עוד לקחתי בחשבון את עדותה של נציגת החברה בה עבד הנאשם, אשר הייתה מליצת יושר עליו וציינה כי מדובר בעובד מסור אשר עובד בחברה משנת 2008, וכי עד ליום האירוע בסוף שנת 2017 לא הייתה כל תלונה עליו.

64. שיקולי השיקום עמדו לעניו של בית המשפט, אשר רוצה להאמין כי ההליך הפלילי מהווה גורם מרתיע עבור הנאשם וכי זוהי הסתבכותו הראשונה והאחרונה של הנאשם עם החוק והוא ישוב לדרך הישר ולמסלול חיים נורמטיבי. יחד עם זאת, בית המשפט לא יכול להתעלם מחומרת העבירה, ובית המשפט ערך איזון בין שיקולי השיקום לשיקולי ההלימה.

ראו לעניין זה ברע"פ 8511/16 **פלוני נ' מדינת ישראל**:

"בית משפט זה עמד לא אחת על כך ששיקול השיקום איננו חזות הכל ולצידו ניצבים שיקולים רבים נוספים וכי בשקילה בין השיקום מחד לעיקרון ההלימה מאידך הבכורה ניתנת לעיקרון ההלימה".

וברע"פ 7596/18 שגיב מלכה נ' מדינת ישראל:

.... "יתרה מזאת, המחוקק לא העניק עדיפות ברורה לשיקולי שיקום על פני שיקולים אחרים, וגם לאחר תיקון 113, שיקול השיקום אינו חזות הכל".

65. באשר למסמך "הסולחה", הרי שהוא לא הוגש כראוי לבית משפט, בצירוף תצהיר מאומת כדין של המתלוננים כשהוא מתורגם לעברית. אף על פי כן, בית המשפט לקח בחשבון טיעון זה במסגרת שיקוליו, אך כמובן שאין בכך חזות הכל (ראה החלטתי מיום 31.3.19).

66. בית המשפט לקח בחשבון גם את הפיצוי שניתן למתלוננים על ידי הנאשם וכן את תקופת היותו תחת אזור אלקטרוני.

67. לנוכח מכלול הנסיבות כמפורט לעיל אני קובע כי מתחם העונש ההולם נע בין 13 לבין 30 חודשי מאסר בפועל.

קביעת העונש בתוך המתחם:

68. לאחר ששמעתי את העדויות בתיק, התרשמתי כי אכן מדובר בנאשם אשר מעוניין לפרנס את משפחתו בכבוד וסטה מדרך הישר, אך סטייתו של הנאשם הייתה חמורה ומעלה חשש כי הנאשם אינו יודע לווסת את עצמו בשעת כעס ולחץ, כמו שנאמר: "בשלושה דברים אדם ניכר, בכוסו, בכיסו ובכעסו" (עירובין ס"ה ע"ב) וגם לכך נתן בית המשפט את הדעת.

69. גם בהתאם לתסקיר שירות המבחן הומלץ על עונש מוחשי בשל חומרת מעשים וגורמי הסיכון.

70. יחד עם זאת, בשל התסקיר החיובי בכללותו הרואה לנאשם אופק שיקומי, התרשמתי מעדת האופי, שהותו של הנאשם במעצר תחת אזור אלקטרוני וכן כל הנסיבות לקולא כפי שפורטו לעיל אני ממקם את הנאשם בתחתית המתחם.

71. לאור האמור אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 13 חודשים ובקיזוז ימי המעצר. הנאשם שהה במעצר מיום 18.11.17 ועד ליום 30.1.18 הנאשם יחל את תקופת מאסרו החל מיום 7.7.19 ועליו להתייבב בכלא ניצן לצורך קליטתו לא יאוחר מהשעה 10.00 בבוקר.

ב. מאסר על תנאי של 6 חודשים אותו לא ירצה הנאשם, אלא אם יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו

מהמאסר, כל עבירת אלימות מסוג פשע.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

העתק גזר הדין יישלח לשירות המבחן.

ניתן היום, י"ז אייר תשע"ט, 22 מאי 2019 במעמד הנוכחים.

חתימה.